

[Aksel Larsen.]

tat, statsministeren fremkom med — der ganske vist ikke i ordlyd er overensstemmende med det, der står i det materiale, vi har fået fra udenrigsministeriet. Det siges i den erklæring, som er afgivet af den engelske regering, at man vil holde 4 divisioner og den taktiske flyverstyrke på det europæiske kontinent, og at Det forenede Kongerige forpligter sig til ikke at tilbagetrække disse styrker mod flertallet af Bruxellesstraktatmagternes ønske. Og så tilføjes det — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Denne forpligtelse skal forstås således, at en akut oversøisk nødsituation vil kunne gøre det nødvendigt for Hendes Majestæts regering at afvige fra denne fremgangsmåde“.

Med andre ord, Hendes Majestæts regering i Det forenede Kongerige kan selvstændigt afgøre, om den skønner, at der foreligger en sådan situation, at de må trække deres tropper væk fra det europæiske kontinent. Jeg har lov til at spørge: Hvad er så den garanti værd?

Den højtærede statsminister henviser til, at Grotewohl har sagt noget andet ved vurderingen af denne engelske styrke på det europæiske kontinent. Ja, det ved jeg aldeles udmærket vel, men det er jo egentlig ikke det, vi diskuterer her; vi diskuterer, hvorvidt disse divisioner kan være noget værd som garanti imod tysk aggressionslyst. Det kan de ikke. Det, Grotewohl har vendt sig imod, er, at der fortsat skal være besættelsestropper i Tyskland. Besættelsestropperne vil formentlig kun kunne fjernes fra Tyskland, når man får en fredstraktat, og jeg er af den mening, at man ikke kan holde Tyskland besat i al evighed; men det at sætte Grotewohls udtalelser om et problem op imod mine udtalelser om et andet er jo som at stille spørgsmålet: Hvad er højest, Rundetårn eller et tordenskrald? Og det skulle statsministeren være for intelligent til.

Statsministeren henviser til, at der i slutakten fra Londonkonferencen findes skrappe bestemmelser om kontrol. Nej, det findes der netop ikke; der findes en bestemmelse om, at man i Tyskland skal stille omkring 500 000 mand til rådighed for SACEUR, og så findes der en bestemmelse om, at Vest-

tyskland derudover kan have politi- og sikkerhedsstyrker, og der kræves ikke enstemmighed herom, det er noget, man kan forhandle om. Men så står der, i hvert fald i det materiale, jeg har fået fra udenrigsministeriet, på side 13:

„Alle styrker tilhørende NATO-lande og stationeret på det europæiske kontinent skal henlægges under SACEURs myndighed med undtagelse af sådanne styrker, som NATO har anerkendt eller vil anerkende som egnede til at forblive under national kommando“.

Jeg kan ikke læse det anderledes, end at det åbner store muligheder for, at Tyskland udover de 500 000 mand kan have en national hær, som ikke skal være under NATOs eller SACEURs kommando, og jeg rejser igen spørgsmålet, som jeg rejste i min første tale: Hvor i de traktater, vi her behandler, findes der noget, som direkte forbyder, noget, der kan ligne en garanti mod, at Vesttyskland opbygger andre militærstyrker end dem, der omtales i traktaterne og protokollerne? Jeg har ikke fået svar. Jeg gentager mit spørgsmål. Intet svar vil også være et svar.

Hvad den højtærede statsminister iøvrigt her har bragt på bane gør det nødvendigt at rejse et andet spørgsmål, et spørgsmål, som i sig selv er vigtigt nok, men som har måttet træde i baggrunden overfor det mere nærliggende spørgsmål om tysk genoprustning. Det er det, som står anført i det samme materiale, slutakten fra Londonkonferencen, om, at styrker henlagt under SACEUR på kontinentet skal deployeres i overensstemmelse med NATOs strategi. Det åbner visse udsigter, som ikke er altfor opmuntrende for, at der før eller senere kan blive deployeret uønskede fremmede troppestyrker til Danmark, eller for, at man kan ville deployere, som det så smukt hedder, danske troppestyrker andetstedshen i Europa. Der står ikke direkte, at dette skal ske, men der åbnes en mulighed. Iøvrigt er, som jeg allerede har sagt, traktaterne sådan formuleret, at de er meget vanskeligt overskuelige; der kan lægges næsten alt muligt ind i dem eller fås næsten alt muligt ud af dem.

Men altså, på begge de områder, hvor den højtærede statsminister har forsøgt at polemisere mod mig, befinder jeg mig på ganske god grund og har udtalt mig fuld-